

La Fundació de la discòrdia

Manuel S. Jardí

Manuel Broseta i concòrdia són conceptes de significats antònims. L'amnèsia històrica s'esforça a esborrar el paper que va representar el mercantilista durant la transició democràtica i les rebaixes autonòmiques, particularment al País Valencià, i així fins que un mal dia l'organització ETA va cometre dos delictes sobre el professor de referència: matar-lo i convertir-lo en màrtir. La Fundació Broseta, certament, contribuirà a mantenir el seu record, a arranjar-li la biografia tot i esporgant els aspectes menys amables. Convertida en societat instrumental del PP, tan aviat com van tancar la reforma de l'Estatut valencià amb el PSPV-PSOE, a la Fundació li encomanaren guardonar amb el premi a la concòrdia les dues parts contractants i perfumar el pacte amb bona cosa d'encens. Fet i fet, s'adreçaren al president del Congrés dels Diputats, Manuel Marín, perquè oficiara per honorar els socis el mateix dia en què es commemorava el traspàs del professor, justament la setmana passada. Quina complicació que el PP i el PSOE estiguen com el gat i el gos, perquè els discursos de Francesc Camps i de Joan Ignasi Pla no van ser, precisament, els que corresponien als socis tan ben avinguts unes poques setmanes abans. I és que els socialistes, per raons aritmètiques més que no pas per conviccions democràtiques, estan disposats a llevar de l'articulat la llosa electoral del 5% que impedeix als partits que no són PP i PSOE obtenir representació a les Corts valencianes. El PP amenaça de muntar un 2 de maig. De manera que Marín i la Fundació Broseta van atorgar el premi a la concòrdia a una parella en tràmit de divorci.

“El 5% no hauria d'estar a l'Estatut”

Passeig de la Castellana, número 3. Ministeri d'Administracions Públiques. Madrid. Dimecres de la setmana passada. Puntuals, ens presentem a l'entrevista amb Jordi Sevilla, ministre d'Administracions Públiques, un valencià en el nucli dur del govern Zapatero, per parlar dels Estatuts, del valencià i del català.

El guàrdia civil de la finestra d'entrada ens fa esperar deu minuts. Sembla que algunes coses no canvien. Tant de temps d'espera i ens adonem que, al fons del registre, s'entreveu una imatge de Benet XVI amb tricorni. La conversa amb el ministre Sevilla, però, transcorre per viaranyos diferents, molt diferents.

—Parlem de la negociació de l'Estatut...

—Del català, no?

—Sí. Per què els partits us heu acompanyat a negociar seriosament en aquest últim mes, amb presses, amb tant de temps que heu tingut? Ha fallat la feina prèvia del PSC?

—S'està fent allò que es podia esperar en un procés de negociació d'un assumpte complex com aquest, ja que no es tracta d'una modificació menor o parcial d'un Estatut, sinó de l'elaboració d'un de nou, que redefineix les relacions d'una comunitat autònoma amb el conjunt d'Espanya. S'ha fet bé i, en qualsevol cas, de l'única manera que es podia fer. A més de la complexitat de l'assumpte, hi ha el relleu i la repercussió política i electoral. No t'oblides que estem debatent uns partits que després ens presentarem per separat a les eleccions. Hi ha un cert interès electoral en cadascun d'ells. I això està introduint, en les darreres setmanes, una complexitat addicional.

Si no hi ha Estatut, qui és el responsable? I si n'hi ha, qui ho pot capitalitzar més?

—Els principals trencacolls de negociació, els més difícils, són la finició de Catalunya com a nació i finançament. Quant al primer, és un problema jurídic o polític, o les dues coses?

—Ací hi ha dues realitats. La primera que una part important dels catalans tenen un sentiment de nació. Això és realitat política, històrica, sociològica. La segona, que hi ha una altra part això ho fa compatible amb el sentiment de pertànyer a una nació que es diu Espanya. Hi ha, a més, una altra realitat jurídica i constitucional que diu que més hi ha una nació com a àmbit de sobirania. Si no es planteja, com no s'ha fet, una discussió al voltant de la sobirania, parlem, doncs, d'un problema més sentimental i polític que no jurídic.

—És possible parlar de dues nacions, de l'espanyola i de la catalana com a compatibles?

—Segons del nivell en què parlem. És constitucional, només n'hi ha una. La nació de què parla la Constitució la que està vinculada a la sobirania. La Constitució anomena nacionalitat tot el que siga sentiment nacional que pot aparellar la sobirania. En aquest moment, es vol fer un pas en el sentit de dir que allò que significa un sentiment nacional —que no porta sobirania i

ALVARO BARRERA

ara es diu nacionalitat— s'anomene nació. Si no parlem d'un assumpte jurídic, planteja menys problemes i és més acceptable el fet que no estiga en la part dispositiva.

—Vostè és dels qui creu que el president del Govern se la juga amb l'Estatut català. O considera, pel contrari, que si no n'hi ha podria continuar la cosa igual?

—Tinc clar que el president del Govern vincula el seu futur al compliment del programa electoral amb què va guanyar les eleccions. No crec que estiga vinculat a un únic afer, per molt important que aquest siga. Estic convençut que hi haurà un bon Estatut per a Catalunya i per a Espanya, però també estic convençut que si al final no pot ser, no passarà res.

—En la propera legislatura, és possible replantejar-se els suports? CiU per ERC? Alguns dirigents del seu partit s'han mostrat partidaris d'aquest canvi?

—Per governar, un ha de tenir clares unes quantes coses. En primer lloc, si tens majoria absoluta, o no. Si necessites, o no, més suports per traure endavant el teu projecte. I amb quines forces tens més possibilitats d'arribar a un acord de legislatura. Jo no sóc d'ERC, ni d'Esquerra Unida. Simplement he arribat a uns acords parlamentaris per a una legislatura concreta. Si nosaltres, en les properes eleccions, obtenim un resultat que ens fa dependre menys de les altres forces, no per això deixarem de buscar acords. De moment, no faria apriorismes.

—Per tant, vostè se sent còmode?

—Absolutament còmode. La qual cosa no vol dir que, en determinats assumptes, que no formen part de l'acord d'investidura ni de governabilitat, discrepem. Si no, estaríem tots al mateix partit.

—Són dos anys de govern presidencialista?

—Qualsevol persona que pense en Zapatero com a president del Govern i en Aznar, s'adonarà que hi ha moltes diferències.

—El nucli dur del Govern ha tingut en compte la desafecció que es generaria a Catalunya envers Espanya, si no s'aprova aquest text? Ho diem perquè un fracàs no s'entendria gaire en una conjuntura immillorable.

—Precisament perquè aquest context és bo, ha d'eixir. Però hem de parlar de les coses quan passen. Ara es negocia amb voluntat d'arribar a un acord. Si al final no hi ha Estatut, ja veurem quines són les raons, els arguments, els desacords, qui no ho ha fet possible. Però són hipòtesis que no preveig.

—Canviem de tema. Vostè ha dit, en més d'una ocasió, que només acceptaria esmenes a l'Estatut —ara parlem del valencià— consensuades amb el PP. Ho manté?

—La reforma de l'Estatut valencià, que era necessària i de la qual anava parlant-se des de feia anys, planteja un problema important, que està en la política valenciana, la barrera electoral del 5% per a accedir a les Corts. Personalment pense, aquest límit no hauria d'estar en l'Estatut, hauria d'estar en

una llei electoral. Crec que aquest límit hauria de ser del 3% i, en cap cas, del 5%. Aquesta, però, és la voluntat d'una de les parts de la reforma de l'Estatut. Nosaltres hauríem de continuar defensant la rebaixa, o traure la barrera electoral de la redacció. Els pactes són importants, però també ho és intentar ampliar la base dels acords.

—Entenem, per tant, que tot quedarà en no-res? O pot donar-se, en canvi, algun moviment al Congrés dels Diputats on sí que teniu majoria amb els nacionalistes?

—Parle a títol personal i, també, com a ministre. Serà la direcció del PSPV qui prenga una decisió al respecte. Una altra cosa és que la gent prenga nota, a l'hora de decidir el vot, de quines coses els socialistes voldríem fer i qui no les fa.

—A qui es dirigeix amb aquest missatge? Ha deixat entreveure, si més no, una perspectiva electoral...

—A tots els que al País Valencià pensen que la barrera electoral hauria de ser del 3%. Que tinguen clar que hi ha un partit, el PSPV, que voldria fer-ho, i un altre, que és majoritari, que no.

—Això condemna Esquerra Unida i el Bloc a un acord?

—Si arribaren a un acord, supose que no serà una condemna. Si ho fan, serà perquè pensen que no sols és necessari des del punt de vista numèric, sinó perquè hi ha proximitats polítiques i electorals suficients perquè es puguen presentar conjuntament. Ara, prou en tinc jo de pensar en el meu partit.

—Vostè no és el senyor Camps, ja

ALVARO GARCÍA

en tenim prou amb un, però ha lloat això que es coneix com la clàusula Camps. Per a un profà en la matèria, què és això?

—Molt clar. Els valencians diem que no volem ser menys que ningú.

—I això com es materialitza?

—Senzill. Davant qualsevol reforma estatutària que done disposicions que els valencians no tinguem, ens comprometem a demanar-les. És una expressió de voluntat política, sense virtualitat jurídica, de no resignar-se a ser una autonomia de segona, si és que això passa. Almenys, amb el meu govern no passarà. Però aquesta tranquil·litat que ara tinc, puc deixar de tenir-la d'ací a uns anys. Pensem que parlem d'una reforma a vint-i-cinc anys vista.

—Això vol dir que els valencians podem ser tant com els catalans?

—Tant com els que més.

—De moment, la gran reforma d'Estatut és aquesta.

—Jo no ho tinc tan clar que, després

d'aquest procés, els catalans siguem els que més. Açò només ha acabat de començar.

—Parlem del PSPV. En determinades tribunes hem vist alguns dirigents del PSPV amb cert aire derrotista, com si l'efecte ZP haguera estat més lleuger que en altres latituds.

—No tinc aquesta percepció. Hi ha moltes ganes de posar punt final a massa anys de desgovern del PP. Hi ha ganes, no sols en el PSPV sinó també en el conjunt de la gent progressista, que té un visió diferent del país, de la seua política. Això és pot palpar al carrer. Queda any i mig. I hem après molt de Zapatero quan parla de la importància dels temps en política. Estem fent un bon treball, el PSPV i Joan Ignasi, per a guanyar les eleccions el dia de les eleccions. No ara.

—Per tant, dóna per perduda la majoria absoluta al PP?

—En un any i mig poden passar

moltes coses. Però veig al voltant Joan Ignasi un moviment, el tronc que qual és el PSPV, però que anirà riu enllà. Estem provocant una bola de neu que anirà creixent d'ara fins a les eleccions. Això vol dir que hi ha més diputats que votaran la seua investidura que diputats que no el votaran.

—Ha arribat a dir que, de vegades, li costa ser valencià a Madrid?

—No em vaig expressar bé. Jo voldria dir que, com a valencià, a Madrid sent vergonya quan escoltes els escàndols que vénen del País Valencià. L'últim, Fabra, Julio Iglesias. Arriba un moment que dius... Em molesta que el Govern valencià em considere víctima, un Govern que juga a portar-se malament amb tots els valencians menys amb Múrcia. D'altra banda, jo n'estic ben orgullós de ser valencià.

—Què guanya València amb la celebració de La Copa de l'Amèrica?

—Hi ha un intangible. Es parla de València pertot arreu. No sols per taronja o el taulell. Ara, també es parla com a ressort turístic, amb una potencialitat d'afluència de gent a València possibles.

—Ací volíem arribar. Per què s'aprofita La Copa per impulsar la normalització del valencià? D'aquí el català i l'espanyol, n'hi ha de sobra. I el valencià? Les administracions que contribueixen, i molt, a l'esmentat, no poden fer-hi res?

—Hi ha una diferència substancial entre La Copa de l'Amèrica i uns Jocs Olímpics. La Copa és un esdeveniment privat que organitza una empresa privada i ho fa per guanyar diners. Nosaltres, el Govern estatal, estem encarregats de la promoció internacional. I la Generalitat i l'Ajuntament de l'estatal. En tot cas, en prenc nota. Fins ara, ningú no m'ho havia dit, però farem alguna cosa. [L'assessor tècnic a aquest Ministeri va donar instruccions a la Delegació del Govern del País Valencià perquè el valencià s'usara a La Copa. El ministre assessor va concloure: "En prenc nota. És que no tot havia de ser com la imatge de Ratzinger amb tricorni.]

*Ferran Cas
Salvador Gimén*